

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.527 van 19 januari 2016
in de zaak A. 210.251/XIV-35.249**

In zake :

1. de BV KONINKLIJKE FEDERATIE VAN BELGISCHE TRANSPORTEURS EN LOGISTIEKE DIENSTVERLENERS (FEBETRA)
2. de BV TRANSPORT EN LOGISTIEK VLAANDEREN (TLV)
3. de BV UNIE VAN PROFESSIONELE TRANSPORTEURS EN LOGISTIEKE ONDERNEMERS (UPTR)
4. de NV LVT

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dany Socquet
kantoor houdend te 3080 Tervuren
Merenstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

eveneens bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Herman Van Hoogenbemt
kantoor houdend te 2000 Antwerpen
Meir 24, bus 6

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Werk
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Gilbert Demez en Ivan Ficher
kantoor houdend te 1030 Brussel
Wijnheuvelenstraat 227
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 september 2013, strekt tot de nietigverklaring van:

“- het Koninklijk Besluit van 10 juli 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 maart 1975 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de

bevoegdheid van het Paritair Comité voor de handel in brandstoffen, zoals gepubliceerd in het Belgisch staatsblad van 22 juli 2013;

- het Koninklijk Besluit van 10 juli 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 maart 1975 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de petroleumnijverheid en handel, zoals gepubliceerd in het Belgisch staatsblad van 22 juli 2013;

- het Koninklijk Besluit van 10 juli 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 6 april 1995 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de bedienden uit de internationale handel, het vervoer en de logistiek, zoals gepubliceerd in het Belgisch staatsblad van 22 juli 2013.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partijen hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partijen hebben een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn een eerste maal opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 februari 2015.

Wegens wettig belet van één van de leden van de kamer wordt het debat heropend met arrest nr. 232.128 van 8 september 2015. De partijen worden een tweede maal opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Herman Van Hoogenbemt, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Ivan Ficher, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Met een bericht ‘betreffende een nieuwe regeling van de werkingssfeer van paritaire comités’ in het Belgisch Staatsblad van 16 januari 2013 brengt de minister van Werk aan de betrokken organisaties ter kennis dat zij een wijziging overweegt van het bevoegdheidsgebied van de paritaire comités nrs. 117, 127, 211 en 226.

In de nieuwe regeling zou, in substantie, worden bepaald dat de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden - waaronder wordt begrepen dat het product van de ene naar de andere laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert - uitgesloten worden van het bevoegdheidsgebied van de paritaire comités 117, 211 en 226 en dat die ondernemingen worden ondergebracht in het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 127.

3.2. Op 12 februari 2013 dienen vier werkgeversorganisaties, onder wie de eerste drie verzoekende partijen, hun bezwaren en bemerkingen in tegen de voorgestelde wijzigingen.

De minister van Werk beantwoordt die in een brief van 27 mei 2013.

3.3. In het Belgisch Staatsblad van 22 juli 2013 worden onder meer de volgende koninklijke besluiten bekendgemaakt:

- het koninklijk besluit van 10 juli 2013 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 maart 1975 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de handel in brandstoffen’;
- het koninklijk besluit van 10 juli 2013 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 maart 1975 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de petroleumnijverheid en -handel’;
- het koninklijk besluit van 10 juli 2013 ‘tot wijziging van het koninklijk besluit van 6 april 1995 tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de bedienden uit de internationale handel, het vervoer en de logistiek’.

Dit zijn de drie bestreden besluiten.

Het eerste bestreden besluit wijzigt het koninklijk besluit van 28 maart 1975 ‘tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de handel in brandstoffen’. Dit betreft het paritair comité nr. 127. Het eerste bestreden besluit vervangt artikel 1, § 2 en het voegt een paragraaf 2/1 in het voornoemde koninklijk besluit van 28 maart 1975.

Het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 127 is ingevolge het eerste bestreden besluit aldus:

“§ 2. Het paritair comité is bevoegd voor de werknemers die hoofdzakelijk handenarbeid verrichten en hun werkgevers, te weten:

1. de ondernemingen die één of meerdere van volgende handelsactiviteiten uitoefenen :

a) de verkoop van vaste brandstoffen al dan niet met inbegrip van het laden en/of het lossen, het ten huize afleveren en elke behandeling van deze brandstoffen;

b) het bezitten of het exploiteren van opslagplaatsen voor petroleumproducten en/of -derivaten met een totale inhoudsruimte van minder dan 15 000 m³ uit welke hoofde ook;

c) de verkoop van petroleumproducten en/of -derivaten en niet aan twee van de volgende maatstaven beantwoorden :

- de distributie verzekeren van minstens 150 000 ton petroleumproducten en/of -derivaten per jaar, stookolie uitgezonderd;

- de distributie verzekeren van minstens 200 000 ton stookolie per jaar;

- een vloot van tankwagens gebruiken waarvan de capaciteit (inhoud) 250 m³ bereikt, welke haar eigendom of die van derden is;

- de handel van petroleumproducten en/of -derivaten verzekeren door ten minste 25 punten van detailverkoop onder eenzelfde handelsbenaming, eigendom van de betrokken onderneming.

2. de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden waaronder wordt begrepen dat het product van de ene naar de andere laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert.

§ 2/1. Onder petroleumproducten en -derivaten worden onder andere begrepen: de samengeperste, vloeibaar gemaakte of opgeloste petroleumgassen, alsmede de smeermiddelen en vetten;

Onder stookolie wordt begrepen: de halfzware, zware als extra-zware stookolie;

Onder distributie wordt begrepen: het vervoer voor rekening van derden van de producten met de hiermee onlosmakelijk gekoppelde financiële of commerciële activiteiten zoals, bijvoorbeeld, de orderbehandeling (opname van bestellingen en orderbevestiging), de verzendingen gereedmaken, planning van de levering, facturering en andere administratieve formaliteiten, en afhandeling, door de onderneming gedragen en uitgevoerd.

§ 3. Uitgesloten van de bevoegdheid van dit paritair comité zijn de ondernemingen voor detailverkoop die rechtstreeks aan de verbruikers diverse producten, met inbegrip van petroleumproducten en/of -derivaten verkopen, en die onder volgende paritaire comités ressorteren:

- het Paritair Comité voor het garagebedrijf;
- het Paritair Comité voor de petroleumnijverheid en -handel;
- het Paritair Comité voor de handel in voedingswaren;
- het Paritair Comité voor de zelfstandige kleinhandel;
- het Paritair Comité voor de bedienden uit de kleinhandel in voedingswaren;
- het Paritair Comité voor de grote kleinhandelszaken;
- het Paritair Comité voor de warenhuizen.”

Het tweede bestreden besluit wijzigt het koninklijk besluit van 28 maart 1975 ‘tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de petroleumnijverheid en -handel’, dat paritair comité nr. 117 betreft. Bovendien een herbepaling van het bevoegdheidsgebied van dit paritair comité, wordt door het bestreden besluit in ieder geval van de bevoegdheid van dit paritair comité nr. 117 uitgesloten (art. 1, § 3, 1/1, zoals ingevoegd bij artikel 1 van het tweede bestreden besluit):

“1/1. de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden waaronder wordt begrepen dat het product van de ene naar de andere laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert.”

Het derde bestreden besluit wijzigt het koninklijk besluit van 6 april 1995 ‘tot oprichting en tot vaststelling van de benaming en van de bevoegdheid van het Paritair Comité voor de bedienden uit de internationale handel, het vervoer en de logistiek’, dat het paritair comité nr. 226 betreft. Ressorteren ingevolge het derde bestreden besluit niet onder de bevoegdheid van dit paritair comité (art. 1, § 3, 6, zoals ingevoegd bij artikel 1 van het derde bestreden besluit):

“6. De ondernemingen die, op het vlak van de petroleumproducten en/of derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden waaronder begrepen dat het product van de ene naar de ander laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert.”

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging - aanvullende nota

4. Met een aangetekende brief van 5 februari 2015 dienen de verzoekende partijen een “aanvullende nota” in, waaraan een vonnis van de arbeidsrechtbank te Luik van 17 december 2014 is gehecht.

5. Ter terechtzitting verzet de verwerende partij zich tegen het toevoegen van de nieuwe procedurestukken aan het dossier.

6. De toepasselijke regelgeving voorziet niet in de mogelijkheid om een dergelijke bijkomende nota als een processtuk neer te leggen, noch om bijkomende overtuigingsstukken toe te voegen.

Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van het beroep, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoekende partijen neergelegde aanvullende nota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de nota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter terechtzitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

7. De verwerende partij betwist in de memorie van antwoord de ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partijen.

De exceptie is dubbel. In de eerste plaats betwist zij het rechtstreeks belang van de verzoekende partijen bij het beroep. Volgens haar bepalen de bestreden besluiten niet de concrete arbeidsvoorwaarden die toepasselijk zijn op een bepaalde werkgever. Deze worden bepaald in collectieve arbeidsovereenkomsten die gesloten worden door de werknemers- en werkgeversorganisaties die zetelen in het paritair comité. Het feit dat er volgens de verzoekende partijen betere arbeidsvoorwaarden worden onderhandeld in het paritair comité nr. 127 dan in het paritair comité nr. 140 is dus niet het gevolg van de bestreden besluiten.

In de tweede plaats betwist de verwerende partij dat de nietigverklaring van de bestreden besluiten een voordeel verschaft aan de verzoekende partijen. Volgens haar zullen de verzoekende partijen net benadeeld worden bij een vernietiging. Ingeval van nietigverklaring van de bestreden besluiten zullen de koninklijke besluiten van 29 april 1999 die de bevoegdheid van de paritaire comités nrs. 117 en 127 bepalen, opnieuw van kracht worden. Rekening houdend met de rechtspraak van het Hof van Cassatie zou dit betekenen dat een onderneming die het louter vervoer verzorgt van petroleumproducten of -derivaten hetzij onder paritair comité nr. 117, hetzij onder paritair comité nr. 127 ressorteren en dus niet onder paritair comité nr. 140.

In de laatste memorie betwist de verwerende partij dat zij, na de arresten van het Hof van Cassatie van 2010, initiatief heeft genomen om de bevoegdheid van de paritaire comités nrs. 117 en 127 uit te sluiten ten aanzien van ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten, uitsluitend instaan voor het vervoer voor rekening van derden. De algemene directie Collectieve Arbeidsbetrekkingen heeft haar standpunt gehandhaafd. Voorts herhaalt zij het standpunt dat een eventuele vernietiging geenszins zal betekenen dat ondernemingen die op het vlak van petroleumproducten hoofdzakelijk instaan voor het uitsluitend vervoer voor rekening van derden, zullen mogen vallen onder het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 140, wat de duidelijke bedoeling is van de verzoekende partijen.

8. De verzoekende partijen situeren hun belang in, samengevat, de omstandigheid dat middels de bestreden besluiten, de ondernemingen die actief zijn in het vervoer en/of de distributie van petroleumproducten of -derivaten “niet langer onder het paritair comité 140 [worden] geplaatst, doch [...] hoe dan ook dienen te ressorteren onder het paritair comité 127.” Door de uitbreiding van het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 127 worden de leden van de drie eerste verzoekende partijen, die beroepsverenigingen zijn, rechtstreeks en ongunstig in hun belangen geraakt, alsook de eigen werking en belangen van deze verzoekende partijen. De vierde verzoekende partij stelt een transportonderneming

te zijn die volgens haar valt onder paritair comité nr. 140. Zij betoogt dat zij producten vervoert die inzake hoeveelheid en aard sterk uiteenlopen en waarvan de aard volledig afhankelijk is van het marktaanbod. Zij stelt zich gedeeltelijk bezig te houden met de bevoorrading in opdracht van derden van tankstations met motorbrandstoffen, en alsdan in opdracht van derden afgewerkte petroleumproducten van raffinaderijen naar tankstations te vervoeren. Zij staat hierbij in voor het vervoer van goederen van de producent naar punten van detailverkoop, die ofwel eigendom zijn van haar opdrachtgever, ofwel van zelfstandige exploitanten.

Beoordeling

Eerste bestreden besluit

9. Luidens artikel 19, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan een annulatieberoep zoals bedoeld in artikel 14, § 1, van deze wetten, voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State worden gebracht door elke partij die doet blijken van een benadeling of een belang.

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Dit geldt evenzeer bij het aanvechten van reglementaire akten.

Het staat aan de Raad van State te oordelen of de verzoeker die een zaak voor de Raad brengt, doet blijken van een belang bij zijn beroep. De Raad van State dient er evenwel over te waken dat de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze wordt toegepast (GwH 30 september 2010, nr. 109/2010, punt B.4.3).

10. Met het eerste bestreden besluit worden “de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden”, onder de bevoegdheid van het paritair comité nr. 127 gebracht. Zoals blijkt uit artikel 51 van de wet van 5 december 1968 ‘betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités’ (hierna: de cao-wet), vormen de collectieve arbeidsovereenkomsten die gesloten zijn in een paritair comité, één van de rechtsbronnen die de verbintenissen in de arbeidsbetrekkingen tussen werkgevers en werknemers regelen. Dat geldt in het bijzonder voor de overeenkomsten die op grond van artikel 28 van de cao-wet door de Koning algemeen verbindend zijn verklaard, zodat zij op grond van artikel 31 van deze wet bindend zijn voor alle werkgevers en werknemers die behoren tot het ressort van het paritair orgaan en voor zover zij vallen onder de werkingssfeer zoals deze in de overeenkomst is bepaald.

De wijziging van het bevoegdheidsgebied van een paritair comité heeft aldus rechtstreekse gevolgen voor de loon- en arbeidsvoorwaarden die in de betrokken ondernemingen van toepassing zijn. De eerste exceptie dat de verzoekende partijen geen rechtstreeks belang hebben bij het beroep omdat de toepasselijke arbeidsvoorwaarden niet in de bestreden koninklijke besluiten maar in de collectieve arbeidsovereenkomsten worden geregeld kan derhalve niet worden aanvaard.

11. Het eerste bestreden besluit betreft een reglementaire akte. Voor een eventuele nietigverklaring van een reglementair besluit is niet vereist dat dit de verzoekende partijen een onmiddellijk tastbaar voordeel zou opleveren. De omstandigheid dat zij, als gevolg van de vernietiging van het bestreden besluit opnieuw een kans zouden krijgen dat hun situatie in een gunstigere zin wordt geregeld, volstaat om het belang bij het bestrijden van dit besluit te verantwoorden.

Het enkele argument dat de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden, volgens de verwerende partij na een eventuele

nietigverklaring van het bestreden besluit onder de bevoegdheid van de paritaire comités nrs. 117 en 127 zouden vallen, ontnemt de verzoekende partijen derhalve op zich niet hun belang bij het beroep.

In tegenstelling tot hoe de verwerende partij het in de laatste memorie ziet, blijkt voorts uit het feitenrelaas (*supra*, punt 3.1.) dat de minister van Werk in het Belgisch Staatsblad van 16 januari 2013 uitdrukkelijk berichtte dat zij overwoog de Koning voor te stellen om het bevoegdheidsgebied van een aantal paritaire comités aan te passen wat de toepasselijkheid ervan betreft op de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden. Na een eventuele vernietiging van het eerste bestreden besluit, kunnen de verzoekende partijen aldus uitzicht krijgen op een heroverweging van het eerste bestreden koninklijk besluit en het vernietigingsarrest aangrijpen om, steunend op het gezag van gewijsde ervan, het bestuur ertoe aan te zetten die heroverweging te maken, zonder dat het te verlenen rechtsherstel noodzakelijkerwijze hoeft in te houden dat ten voordele van de verzoekende partijen een voordeliger regeling wordt ingesteld. Een dergelijk moreel belang volstaat bij het voorliggende beroep tegen het eerste bestreden besluit.

12. De exceptie wordt verworpen wat het eerste bestreden besluit betreft.

Tweede en derde bestreden besluit

13. Het auditoraat besluit dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van het tweede en derde bestreden besluit die de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden, uitsluiten van het bevoegdheidsgebied van de paritaire comités nrs. 117 en 226. Het auditoraat stelt immers vast dat uit de toelichting die de verzoekende partijen verschaffen in verband met hun belang bij het beroep, blijkt dat zij geen bezwaar hebben tegen die

uitsluiting noch dat zij onder de bevoegdheid van die paritaire comités wensen te ressorteren, zodat niet in te zien valt welk belang de verzoekende partijen hebben bij de nietigverklaring van beide voormelde besluiten. Bovendien is het enige middel uitsluitend gericht tegen het eerste bestreden besluit.

14. Wanneer de ontvankelijkheid van het beroep in vraag wordt gesteld - en zulks des te meer wanneer dit zoals te dezen gebeurt in het beredeneerd verslag dat over de zaak is opgesteld door het daartoe aangestelde lid van het auditoraat - dan moet die partij daarover een standpunt innemen en de nodige verduidelijkingen bijbrengen.

De verzoekende partijen hebben niet meer inhoudelijk gereageerd op de bespreking van deze exceptie in het auditoraatsverslag.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en besluit aldus dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van het tweede en derde bestreden besluit.

15. De exceptie is in de aangegeven mate gegrond en het beroep is derhalve niet ontvankelijk wat het tweede en derde bestreden besluit betreft.

Met het bestreden besluit wordt hierna enkel bedoeld het eerste bestreden besluit.

VI. Onderzoek van het enig middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 35 en 36 van de cao-wet, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het rechtzekerheids- en het vertrouwensbeginsel, doordat het bestreden besluit paritair comité nr. 127 bevoegd maakt voor ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden,

terwijl de loon- en arbeidsvoorwaarden van de getroffen ondernemingen worden onttrokken uit de bevoegdheidssfeer van het paritair comité nr. 140 en hierdoor zonder enige redelijke verantwoording een verschil in behandeling onder onderworpen ondernemingen en hun personeel wordt gecreëerd op het vlak van loon- en arbeidsvoorwaarden.

De verzoekende partijen lichten toe dat de Koning weliswaar over een zekere beoordelingsbevoegdheid beschikt om de bevoegdheidsgebieden van de bevoegde paritaire comités te omschrijven en te bepalen, doch Hij is hierbij de grenzen van de redelijke verantwoording te buiten gegaan. In artikel 35 van de cao-wet wordt het begrip “bedrijfstaking” niet nader omschreven, doch het was de bedoeling van de wetgever om bedrijven met dezelfde en analoge activiteiten in één paritair comité onder te brengen met het oog op de harmonisatie van de arbeidsvoorwaarden en daardoor ook van de concurrentievoorwaarden. Daar één van de bedoelingen van de cao-wet juist is de concurrentiestrijd tussen de ondernemingen op basis van verschillende loon- en arbeidsvoorwaarden te neutraliseren, is het vanzelfsprekend dat eenheden met gelijkaardige economische activiteiten in eenzelfde paritair orgaan worden gegroepeerd. Zelfs al heeft de Koning een discretionaire bevoegdheid gekregen, is Hij te dezen zijn bevoegdheid te buiten gegaan door ondernemingen die zich louter en alleen met transport voor derden inlaten, in te delen bij de brandstoffenhandel. Hierbij worden volledig verschillende ondernemingen onder één noemer geplaatst en dus op eenzelfde manier behandeld in strijd met de reële activiteiten van de betrokken ondernemingen. Transportbedrijven die volgens de verzoekende partijen ressorteren onder het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 140, worden onder het bevoegdheidsgebied gebracht van het paritair comité nr. 127, wat een probleem stelt in de mate dat het ondernemingen betreft die op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden. Het bestreden besluit specificeert niet dat het bedrijf in hoofdzaak petroleumproducten en -derivaten dient te vervoeren om onder de toepassing van het paritair comité nr. 127 te vallen. Uit een standpunt van de minister leiden de verzoekende partijen af dat het niet is vereist dat de

ondernemingen uitsluitend vervoer van petroleumproducten en -derivaten verzorgen opdat het paritair comité nr. 127 bevoegd zou zijn. Het zou volgens hen volstaan dat slechts één of enkele transporten met petroleumproducten en -derivaten worden uitgevoerd opdat deze ondernemingen onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 127 zouden vallen. Het ministerieel standpunt dat bij het bepalen van het bevoegd paritair comité de ondernemingsactiviteit wordt beoordeeld met toepassing van het principe dat de bijzaak de hoofdzaak volgt, heeft geen wettelijke grondslag, zodat volgens de verzoekende partijen voorrang dient te worden gegeven aan het bestreden besluit. Het volstaat dus dat een algemene transportonderneming een minimale activiteit inzake petroleumtransport uitoefent opdat het paritair comité nr. 127 bevoegd zou zijn.

De verzoekende partijen zetten vervolgens uiteen dat het bepalen van de bevoegdheid van het paritair comité op grond van de aard van de vervoerde producten niet alleen de bevoegdheid van het paritair comité nr. 140 - dat volgens de verzoekende partijen het normaal voor transport voor rekening van derden bevoegde paritaire comité betreft - uitholt, maar ook tot rechtsonzekerheid leidt, omdat een wijziging van de vervoerde producten leidt tot een wijziging van de bevoegde paritaire comités. De activiteit van een transportonderneming is immers in de praktijk niet statisch wat de aard van de vervoerde producten betreft. Het is manifest onredelijk dat ondernemingen om de haverklap onder de bevoegdheid van een ander paritair comité zouden vallen op grond van het feit dat zij geheel of gedeeltelijk andere producten vervoeren. Ondernemingen die zich louter met het transport voor derden inlaten worden op dergelijke wijze niet binnen het ressort van het paritair comité nr. 140 geplaatst, waarin ook hun concurrenten zich bevinden, maar worden onderworpen aan regels die gelden voor brandstoffenhandelaars die voor eigen rekening brandstoffen verhandelen en dus een volstrekt verschillende activiteit uitoefenen die in principe niets te maken heeft met een transportactiviteit, hetgeen de verzoekende partijen omstandig in hun verzoekschrift detailleren.

De verzoekende partijen stellen zich voorts de vraag welk objectief onderscheidingscriterium kan leiden tot een classificatie van transportbedrijven die geen enkele handelsactiviteit uitoefenen, bij ondernemingen die zich enkel bezig houden met brandstoffenhandel. Aangezien de kost voor de werkgever volgens de geldende arbeidsvoorwaarden hoger ligt in het paritair comité nr. 127 dan in het paritair comité nr. 140, is het duidelijk dat transportondernemingen die zelfs maar in beperkte mate of voor korte tijd petroleumproducten en/of -derivaten vervoeren, niet langer kunnen concurreren met andere transportbedrijven en zeker niet met buitenlandse bedrijven. Dit klemmt des te meer daar de bestreden besluiten producten als petroleumproducten en -derivaten aanmerken die met brandstoffen en, *a fortiori* met brandstoffenhandel, niets te maken hebben.

De verzoekende partijen verduidelijken dat hun grieven niet gericht zijn tegen artikel 1, § 2.1. van het bestreden besluit waarin de handelsactiviteiten worden opgesomd die de betrokken ondernemingen onder het paritair comité nr. 127 voor de handel in brandstoffen plaatsen, maar wel tegen artikel 1, § 1, 2.2. waarbij ondernemingen zonder onderscheid onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 127 worden gebracht om de enkele reden dat zij “op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden waaronder wordt begrepen dat het product van de ene naar de andere laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert”. Volgens de verzoekende partijen volgt hieruit dat zodra één transporteur met een mogelijk van petroleum afgeleid product rijdt, deze onderneming onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 127 dreigt te vallen. De minister heeft in haar brief van 27 mei 2013 weliswaar een ander standpunt ingenomen, maar dat standpunt werd niet herhaald in het bestreden besluit.

De verzoekende partijen besluiten dat de verwerende partij niet alleen buiten de grenzen van de redelijkheid is getreden, maar dat zij ook het

rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden door te bepalen dat ondernemingen die louter, zelfs occasioneel, petroleumproducten vervoeren voor rekening van derden, onder het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 127 vallen, ook al is hun hoofdactiviteit niet gericht op het transport van petroleumproducten en/of -derivaten of op de handel in brandstoffen.

17. In de memorie van wederantwoord hernemen de verzoekende partijen (woordelijk) hetgeen zij hebben uiteengezet in het verzoekschrift, er aan toevoegende dat het argument dat de aard van de vervoerde goederen, wanneer het gaat om producten waarvan het vervoer specifieke eisen stelt, de maatstaf van een economische bedrijvigheid kan zijn die als zodanig in aanmerking kan komen om te bepalen onder welk paritair comité een onderneming ressorteert, te dezen geen voldoende rechtvaardiging is voor het door de bestreden besluiten gemaakte onderscheid. Het vervoer van petroleumproducten, die inderdaad gevaarlijke (ADR) producten zijn, stelt uiteraard een aantal eisen, maar die zijn volgens de verzoekende partijen niet wezenlijk verschillend van de eisen die gesteld worden voor het vervoer van andere ADR-producten, waarvan het vervoer onder de bevoegdheid van het paritair comité nr. 140 valt. De door de verwerende partij aangehaalde voorbeelden, namelijk het betonvervoer en het vervoer van waarden, zijn niet relevant. Het gaat hier immers om vervoer dat onlosmakelijk verbonden is met andere prestaties dan het eigenlijk vervoer: een betonmolen die beton levert, bereidt het beton immers tijdens het vervoer en deze bereiding is even essentieel als het ter plaatse brengen van het product; de bewakingsfirma die waarden transporteert, levert een prestatie inzake beveiliging die ten minste zo belangrijk is als het eigenlijke vervoer.

18. In de laatste memorie betwisten de verzoekende partijen dat er een verwantschap bestaat tussen ondernemingen die petroleumproducten en/of -derivaten vervoeren voor rekening van derden en de andere bedrijfsactiviteiten - in dit geval handelsactiviteiten - met betrekking tot deze producten. Dit gaat volgens hen niet op in het licht van de cao-wet. Indien dit correct zou zijn, dan zou

dit volgens hen immers betekenen dat er grond zou zijn om in alle sectoren en met betrekking tot alle producten, de activiteit die bestaat in het vervoer ervan voor rekening van derden, binnen de bevoegdheidssfeer te brengen van hetzelfde paritaire comité dat bevoegd is voor andere bedrijfsactiviteiten die betrekking hebben op deze producten. De verzoekende partijen stellen vast dat dit in de regel niet het geval is. Mocht dit het geval zijn, dan zou het niet nodig zijn geweest om destijds het paritair comité nr. 140 op te richten, want dan konden alle transport- en logistieke activiteiten voor rekening van derden in het bevoegdheidsgebied worden ondergebracht van de paritaire comités die voor elk van de vervoerde of behandelde producten bevoegd zijn. In werkelijkheid, stellen de verzoekende partijen, heeft de Koning slechts in zeer uitzonderlijke gevallen beslist dat transport en logistiek voor rekening van derden verwant is aan andere activiteiten met betrekking tot de vervoerde of behandelde producten. De verzoekende partijen kunnen zich indenken dat in bepaalde gevallen de aard van het vervoerde product een onderscheidingscriterium kan zijn, omdat de aard van het product bijzondere vaardigheden vereist van de werknemers of het gebruik vergt van bijzondere transportmiddelen die voor andere transporten niet zijn vereist. Maar dergelijke argumenten die, naar de verzoekende partijen betogen, opgaan voor het transport van beton en voor het vervoer van waardepapieren, gelden niet voor het vervoer van petroleumproducten en -derivaten. Deze worden vervoerd met tankwagens die evenzeer kunnen worden gebruikt voor transport van andere gevaarlijke stoffen (ADR). Van de chauffeurs van de tankwagens worden geen andere vaardigheden verwacht dan van chauffeurs van andere ADR-producten, waarvan het transport onder het paritair comité nr. 140 ressorteert. Er is volgens de verzoekende partijen dan ook geen enkele objectieve reden voorhanden waarom het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de activiteit van vervoer voor rekening van derden en andere activiteiten die betrekking hebben op de vervoerde producten, niet zou worden gemaakt op het vlak van petroleumproducten en -derivaten. De verzoekende partijen zijn trouwens van oordeel dat, wanneer toch moet worden geoordeeld aan welke activiteiten het transport voor rekening van derden van petroleumproducten en -derivaten verwant zijn, deze verwantschap om evidente redenen veel groter is met andere activiteiten die wel tot de bevoegdheid behoren van het paritair comité

nr. 140 - zoals het transport van gevaarlijke stoffen (ADR) - dan met de activiteit van de brandstoffenhandel. Voorts bevinden de verzoekende partijen het gehanteerde onderscheidingscriterium niet relevant, nu het met betrekking tot andere producten en productgroepen niet wordt toegepast en het eerste besluit in de praktijk onvermijdelijk zal leiden tot discriminatie tussen ondernemingen die dezelfde of gelijkaardige activiteiten uitoefenen.

Wat de schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel betreft, bevestigen de verzoekende partijen hun standpunt dat het eerste bestreden besluit derwijze is geformuleerd dat een zelfs minimale activiteit op het vlak van transport van petroleumproducten en -derivaten, leidt tot onderwerping aan de bevoegdheid van het paritair comité nr. 127. Er kan aldus betwisting bestaan over de precieze toepassing van de regels van het eerste bestreden besluit. En deze is des te groter nu de notie petroleumderivaat zeer onduidelijk is omschreven en bijzonder veel ruimte laat voor interpretatie. Wat het vertrouwensbeginsel betreft, stellen de verzoekende partijen dat de verwerende partij niet kan ontkennen dat de administratieve praktijk er reeds decennia in bestond toe te laten dat de ondernemingen die zich bezig hielden met het vervoeren voor rekening van derden van petroleumproducten en -derivaten toepassing maakten van de arbeidsvoorwaarden vastgelegd door het paritair comité nr. 140. Er was derhalve wel degelijk een vaste gedragslijn vanwege de overheid. Deze visie wordt trouwen bijgetreden door een zo goed als unanieme rechtspraak die pas door de arresten van het Hof van Cassatie van 1 februari 2010 en 29 maart 2010 werd doorbroken. De omstandigheid dat de overheid meteen maatregelen trof nadat het Hof van Cassatie tot de bevinding was gekomen dat het paritair comité nr. 117 bevoegd was, kon de verzoekende partijen en de ondernemingen van de sector er op laten vertrouwen dat de sedert lange jaren gedoogde feitelijke toestand zou worden bestendigd. Het bevoegd maken van het paritair comité nr. 127 beschaamt dit vertrouwen.

Beoordeling

Schending van de artikelen 35 en 36 van de cao-wet

19. De artikelen 35 en 36 van de cao-wet luiden:

“Art. 35. De Koning kan op eigen initiatief of op verzoek van een of meer organisaties paritaire comités van werkgevers en werknemers oprichten. Hij bepaalt welke personen, welke bedrijfstak of ondernemingen en welk gebied tot het ressort van elk comité behoren.

Art. 36. Wanneer de minister overweegt de oprichting van een paritair comité of een nieuwe regeling van de werkingssfeer aan de Koning voor te stellen, brengt hij dit ter kennis van de betrokken organisaties door bekendmaking van een bericht in het Belgisch Staatsblad.”

Luidens artikel 2, § 1, tweede lid, 4° van deze wet is een bedrijfstak “de groepen van met werkgever gelijkgestelde personen, die buiten het bedrijfsleven een gelijke of verwante activiteit uitoefenen”.

Uit de wetsgeschiedenis van de voornoemde artikelen 35 en 36 van de cao-wet blijkt dat de Raad van State, afdeling Wetgeving, in haar advies bij het voorontwerp dat de cao-wet is geworden, heeft opgemerkt dat “in werkelijkheid [...] de Koning dus over de ruimst mogelijke vrijheid [beschikt] bij de oprichting van de paritaire comités en het bepalen van hun ressort” (*Parl. St. Senaat*, 1966-67, nr. 148, 121), waarna de afdeling Wetgeving een tekst heeft voorgesteld die met een lichte wijziging in het wetsontwerp is overgenomen.

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van wet ‘betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités’ (*Parl. St. Senaat*, 1966-67, nr. 148, 43-46) wordt bij de artikelsgewijze bespreking van de bepaling die het artikel 35 zou worden van de cao-wet, het volgende uiteengezet:

“[...]”

Krachtens deze tekst kan de Koning niet alleen in iedere tak van de nijverheid, de handel, de landbouw of voor ieder vrij beroep, een paritair comité van werkgevers en werknemers oprichten, maar voor gelijk welke activiteit.

De bepaling van artikel 36 impliceert dat de activiteit van de ondernemingen bepaalt tot welk paritair comité zij behoren: de aard van de overeenkomsten waardoor werkgevers en werknemers zijn gebonden, en de wijze van betaling van het loon hebben geen invloed.

[...]

Het ressorteren van een onderneming onder twee of meer comités is alleen in bijzondere gevallen gerechtvaardigd, wanneer in die ondernemingen verschillende soorten werk zonder de minste onderlinge verwantschap worden verricht in afzonderlijke en van elkaar verwijderde lokalen met personeel dat uitsluitend voor ieder soort werk is aangewezen, of wanneer geldige argumenten kunnen worden aangevoerd, bijvoorbeeld aan de hand van de traditie of van een oude gewoonte.

Of een onderneming behoort tot het ressort van een paritair comité wordt thans veel gediscussieerd, gezien de terugslag daarvan op het bedrag van de lonen en van de bijdragen die aan het Fonds voor bestaanszekerheid zijn verschuldigd.

Sedert jaren wordt vastgesteld dat het aantal geschilpunten toeneemt. Bij individueel geschil, worden zij beslecht door de rechtbanken. In de andere gevallen brengt de administratie na onderzoek haar advies ter kennis van de partijen die dit gewoonlijk als een soort scheidsrechterlijke uitspraak beschouwen.

Bij deze enquête steunen de inspecteurs doorgaans op het principe 'de bijzaak volgt de hoofdzaak' om te bepalen of de onderneming tot een bepaalde bedrijfstak behoort.

De toepassing van dit principe wordt volkomen gerechtvaardigd door het feit dat in elk comité specifieke collectieve arbeidsovereenkomsten tot stand komen en dat het in de praktijk uiterst moeilijk, ja zelfs onmogelijk is, die verschillende overeenkomsten in een zelfde onderneming toe te passen. Het beste middel om tot eenheid in de toepassing van de collectieve arbeidsovereenkomsten van paritaire comités te komen, is dan ook zich te houden aan voornoemd principe.

De activiteit van de onderneming en niet het beroep van de werknemer beslist dus wel degelijk over de toepassing van een in een bepaald paritair comité gesloten collectieve arbeidsovereenkomst. Zo kan een schrijnwerker ressorteren onder het paritair comité voor de textiel.

[...].”

Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 35 van de cao-wet volgt aldus dat de Koning niet alleen in iedere tak van de nijverheid, de handel, de landbouw of voor ieder vrij beroep een paritair comité kan oprichten, maar ook voor gelijk welke activiteit. Bij het bepalen welke personen, welke bedrijfstak of ondernemingen en welk gebied tot het ressort van een paritair comité behoort, beschikt hij aldus over een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid.

Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidsstoezicht, niet toe om desgevraagd zelf een beoordeling te maken van de vraag of bepaalde ondernemingen dienen te worden gebracht onder het bevoegdheidsgebied van, te dezen, het paritair comité nr. 127. De Raad van State is enkel bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde wettelijke bepalingen binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

20. Zoals in het verzoekschrift zelf is gepreciseerd, zijn de grieven van de verzoekende partijen gericht op artikel 1, § 2, 1 van het bestreden besluit, dat het paritair comité nr. 127 bevoegd maakt voor “ de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden waaronder wordt begrepen dat het product van de ene naar de andere laadlocatie wordt vervoerd op aangeven van de opdrachtgever, zonder dat de onderneming ooit enige financiële of commerciële activiteit met betrekking tot dit product uitvoert.”

Uit de hiervoor weergegeven geconsolideerde versie van het toepassingsgebied van het paritair comité nr. 127 (*supra*, punt 3.3.) blijkt dat dit op grond van artikel 1, § 2, 1, bevoegd is voor de werknemers die hoofdzakelijk handenarbeid verrichten en hun werkgevers en die één of meer van de in *litt* 1 van die bepaling vermelde handelsactiviteiten uitoefenen. In deze bevoegdheidssfeer zijn aldus eveneens vervat, de ondernemingen die petroleumproducten en/of -derivaten verkopen en niet aan twee van de aldaar bepaalde kwantitatieve maatstaven inzake de distributie van deze producten beantwoorden. Onder distributie wordt begrepen, onder meer het vervoer voor rekening van derden van deze producten met de hiermee onlosmakelijk gekoppelde financiële of commerciële activiteiten.

Door het paritair comité nr. 127 bevoegd te maken voor “de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden”, blijkt dat de Koning, bij het herzien door het bestreden besluit van het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 127, als maatstaf van bedrijvigheid heeft gehanteerd, het uitsluitend vervoeren voor rekening van derden van petroleumproducten en/of -derivaten. Door dergelijke ondernemingen, gelet op de specifieke aard van de vervoerde

goederen - te dezen petroleumproducten en/of derivaten - onder te brengen in het ressort van het voornoemde paritair comité, is de Koning aldus de grenzen van een redelijke uitoefening van zijn ruime beoordelingsvrijheid inzake de bepaling van de bevoegdheid van het paritair comité nr. 127, niet te buiten gegaan.

Wellicht kunnen er zoals de verzoekende partijen doen, redelijke argumenten worden aangevoerd om ondernemingen die op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten instaan voor het uitsluitend vervoer voor rekening van derden, zoals andere transportondernemingen onder te brengen in de bevoegdheidssfeer van het paritair comité nr. 140 (paritair comité voor het vervoer en de logistiek). De argumenten en feitelijke beschouwingen die de verzoekende partijen ter zake aangeven om te stellen dat te dezen de aard van de vervoerde goederen een onvoldoende maatstaf is ter bepaling van het ressort van een paritair comité, geven aldus weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling van de kwalificatie van deze transportbedrijvigheid, maar de verzoekende partijen maken hiermee niet aannemelijk dat de Koning in verband met de beoordeling van deze economische bedrijvigheid, tot een conclusie is gekomen die de grenzen van de redelijkheid te buiten zou gaan.

Schending van het grondwettelijk beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie

21. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

De verzoekende partij die de schending opwerpt, moet dit met concrete en precieze gegevens in haar verzoekschrift aantonen.

22. Door het paritair comité nr. 127 bevoegd te maken voor, samengevat, “de ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden”, maakt de Koning een onderscheid tussen enerzijds de categorie van ondernemingen die instaan voor uitsluitend het vervoer van goederen voor rekening van derden van petroleumproducten en/of -derivaten nader bepaald in § 2/1 van het bevoegdheidsgebied van het paritair comité nr. 127 en die daardoor tot het ressort behoren van het laatstgenoemde comité en anderzijds de categorie van ondernemingen die instaan voor uitsluitend het vervoer van andere goederen en die aldus niet tot het ressort van dit paritair comité nr. 127 behoren.

Zoals hierna zal blijken (*infra*, punt 23), omvat de eerstgenoemde categorie enkel de ondernemingen waarvan de hoofdactiviteit bestaat in het instaan, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten, voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden. In de mate derhalve dat de grief uitgaat van het feit dat ook ondernemingen die, op het vlak van petroleumproducten en/of -derivaten slechts op bijkomstige wijze instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden, faalt die derhalve.

De Raad van State beperkt zijn onderzoek dan ook tot de voormelde situatie van onderscheid in behandeling.

23. Het voormelde verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk de aard van het product en/of derivaat waarvan het vervoer specifieke eisen stelt.

Voorts is dit onderscheidingscriterium pertinent om het gestelde doel te bereiken. Naar de Raad van State uit de procedurestukken van de verwerende partij en het administratief dossier opmaakt, strekt het criterium er toe te waarborgen dat - naar wat de verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord - “de bestreden besluiten [...] een doelstelling [bevestigen] die reeds in

1975 aanwezig was en die nog bestaat, nl. te vermijden dat ondernemingen zich zouden onttrekken aan de toepassing van sectorale cao's die gelden binnen paritair comité nr. 127, door bvb. het werk aan derden uit te besteden of door op kunstmatige wijze autonome ondernemingsafdelingen of filialen op te richten", alsook tot het waarborgen van "het beginsel van gelijke bezoldiging [...] voor werknemers die gelijkaardige prestaties verrichten en [zo] tegelijkertijd op die manier de oneerlijke concurrentie tussen ondernemingen op grond van arbeidsvoorwaarden te vermijden". Het bestreden besluit sluit zich aldus aan bij de *ratio legis* voor de bepaling van het ressort van het paritair comité nr. 127, zoals die ook reeds bleek uit de algemene beschouwingen vervat in het ter gelegenheid van de oprichting van dit paritair comité verleende advies van de Nationale Arbeidsraad nr. 454 van 25 juli 1974 'betreffende de bevoegdheidsomschrijving van de paritaire comités nr. 17 voor de petroleumnijverheid en -handel en nr. 27 voor de handel in brandstoffen'.

Zoals de verzoekende partijen aanvoeren, zal de hiervoor als eerste vermelde categorie van ondernemingen, onderworpen worden aan dezelfde regels - waaronder de arbeids- en concurrentievoorwaarden - die gelden voor de brandstoffenhandelaars die voor eigen rekening brandstoffen verhandelen. Dat gevolg staat evenwel in een redelijk verband van evenredigheid tot de voormelde doelstelling van de regelgever, die precies erin bestaat oneerlijke concurrentie tussen deze verwante ondernemingen te vermijden. In tegenstelling tot hoe de verzoekende partijen het zien, is het volgens de Raad van State niet onredelijk om aan te nemen dat ondernemingen die petroleumproducten en/of -derivaten vervoeren voor rekening van derden, een activiteit uitoefenen die nauw verwant is met de andere bedrijfsactiviteiten met betrekking tot deze producten - waaronder bijvoorbeeld ook het transport voor eigen rekening in functie van de ondernemingsactiviteit, zoals de verkoop van petroleumproducten - en die volgens het bestreden besluit eveneens onder de bevoegdheid van het paritair comité nr. 127 vallen. De omstandigheid dat volgens de verzoekende partijen de eisen gesteld aan het transport van petroleumproducten en/of -derivaten niet wezenlijk zouden verschillen van die eisen gesteld aan het vervoer van andere

ADR-producten - en die naar de verzoekende partijen stellen, tot de bevoegdheidssfeer van het paritair comité nr. 140 zouden behoren -, doet geen afbreuk aan deze vaststelling, noch aan het met het bestreden besluit beoogde doel. De enkele opmerkingen van de verzoekende partijen dat het hanteren van deze maatstaf zou betekenen dat er grond zou zijn om in alle sectoren en met betrekking tot alle producten, de vervoeractiviteit voor rekening van derden binnen de bevoegdheidssfeer te brengen van hetzelfde paritaire comité dat bevoegd is voor andere bedrijfsactiviteiten die betrekking hebben op deze producten, noch het feit dat de Koning slechts zeer uitzonderlijk zou hebben beslist dat transport voor rekening van derden verwant is aan andere activiteiten met betrekking tot de vervoerde of behandelde producenten, leiden op zich niet tot een ander besluit.

Het blijkt ten slotte niet dat het bestreden besluit een onevenredige weerslag heeft door deze ondernemingen niet binnen de bevoegdheidssfeer van het paritair comité nr. 140 te brengen. Weliswaar is het aannemelijk dat de ondernemingen die tot het ressort van dit paritair comité behoren onderworpen worden aan andere arbeids- en concurrentievoorwaarden - door de verzoekende partijen omschreven als voordeliger - doch de verzoekende partijen gaan in hun kritiek ter zake niet uit van het gegeven dat het bevoegde paritair comité wordt bepaald aan de hand van de hoofdactiviteit van de onderneming en dat het verschil in behandeling dus bestaat tussen ondernemingen die uitsluitend of hoofdzakelijk instaan voor het vervoer voor rekening van derden van petroleumproducten en/of -derivaten en die welke hiervoor niet of slechts in bijkomstige mate instaan. De enkele vaststelling dat beide categorieën aan andere loon- en concurrentievoorwaarden zijn onderworpen, volstaat derhalve niet om te besluiten dat de uit de in het geding zijnde wijziging van bevoegdheidssfeer voortvloeiende verschillen niet worden geacht binnen redelijke grenzen te blijven.

24. Uit wat voorafgaat volgt dat het in het bestreden besluit gemaakte verschil in behandeling steunt op een objectief criterium en redelijk is verantwoord.

Schending van het rechtszekerheidsbeginsel

25. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken.

26. Zoals reeds is aangehaald, bepaalt artikel 35 van de cao-wet dat de Koning op eigen initiatief of op verzoek van een of meer organisaties, paritaire comités van werkgevers en werknemers kan oprichten, en dat Hij bepaalt welke personen, welke bedrijfstak of ondernemingen en welk gebied tot het ressort van elk comité behoren.

Het ressort van een paritair comité wordt, in de regel, bepaald door de hoofdactiviteit van de betrokken onderneming, tenzij het oprichtingsbesluit een ander criterium bepaalt (cf. de hiervoor aangehaalde memorie van toelichting bij het ontwerp van wet ‘betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités’, *Parl. St.* Senaat 1966-67, nr. 148, 45).

27. Te dezen bepaalt het bestreden besluit geen ander criterium, zodat op grond van de voormelde interpretatie van artikel 35 van de cao-wet, de nevenactiviteit bestaande uit het instaan voor uitsluitend het vervoer voor rekening van derden van petroleumproducten en/of -derivaten, het paritair comité volgt dat dan bevoegd is voor de hoofdactiviteit.

Deze vaststelling leidt tot de conclusie dat het argument van de verzoekende partijen dat er rechtsonzekerheid zou bestaan in hoofde van de transportondernemingen die zowel petroleumproducten en/of -derivaten, als andere producten voor rekening van derden vervoeren - in die zin dat deze ondernemingen, in een niet-statische markt, “om de haverklap” onder de

bevoegdheid van een ander paritair comité kunnen vallen louter op grond van het feit dat zij geheel of gedeeltelijk andere producten vervoeren - ongegrond is, nu elke onderneming op basis van zijn hoofdactiviteit met de vereiste precisie kan weten welke het bevoegde paritair comité is.

28. Het argument dat “het principe dat de bijzaak de hoofdzaak volgt”, niet letterlijk is opgenomen in het bestreden besluit, leidt op zich niet tot rechtsonzekerheid. Het rechtszekerheidsbeginsel vereist immers niet dat reeds op voorhand elke term die in een reglementaire bepaling voorkomt, wordt gedefinieerd, noch vereist het dat in de betrokken reglementaire bepaling de interpretatie wordt opgenomen of verduidelijkt van de wetsbepaling waaraan die reglementaire bepaling uitvoering geeft.

Tot slot leidt het argument dat de reglementaire omschrijving van het begrip “petroleumproducten en/of -derivaten”, ruimte laat voor interpretatie, niet tot een andere conclusie, nu het beginsel van de rechtszekerheid op zich niet belet dat er door de bevoegde administratieve overheid bij de toepassing in een concreet dossier van deze reglementaire bepaling, rekening wordt gehouden met het algemene karakter van de reglementaire norm en de uiteenlopende situaties waarop ze van toepassing is en dit onder het toezicht van de daartoe bevoegde rechter.

29. Uit wat voorafgaat volgt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij door het bestreden besluit de omvang van hun rechten en verplichtingen niet met de vereiste precisie kunnen kennen en de gevolgen van hun handelingen niet zouden kunnen voorzien.

De schending van het vertrouwensbeginsel

30. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de rechtmatige verwachtingen, die de burger uit het bestuursoptreden put, niet mag beschamen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op regelmatige toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Als rechtmatige verwachtingen kunnen worden beschouwd de verwachtingen die de burger in redelijkheid heeft kunnen puren uit het bestuursoptreden. Indien een normaal voorzichtige en oplettende burger had moeten weten dat de gewekte verwachtingen eventueel niet zouden kunnen of mogen worden gehonoreerd, kan de burger zich niet op het vertrouwensbeginsel beroepen.

31. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij regelmatige toezeggingen of beloften heeft gedaan en dit los van de toepassing van het veranderlijkheidsbeginsel dat met zich meebrengt dat bestuurshandelingen van reglementaire aard zoals het bestreden besluit, steeds kunnen worden gewijzigd. Het voormelde beginsel is aldus niet geschonden om de enkele reden dat de bestreden regeling de berekeningen of vooruitzichten in de war stuurt van degenen die op het behoud van de vroegere regeling of de indeling ervan in het paritair comité nr. 140 hadden gerekend.

32. Wat tot slot de voor het eerst in latere procedurestukken aangevoerde argumenten en kritieken te dezen betreft, tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij deze niet reeds in hun verzoekschrift hadden kunnen ontwikkelen. Aldus geven de verzoekende partijen op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan deze grief. Ze kunnen derhalve niet tot nietigverklaring leiden.

Conclusie

33. Het enige middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partijen worden verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 700 euro, elk voor een vierde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien januari tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.
----------------	-----------

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques